

משקפים / רחל

בבקר, כשאמא נכנסה לחדרי, העמדתני פני ישנה. לא רציתי לקום, ולא רציתי ללכת לבית הספר, כי התביישתי. אתמול קבלתי את המשקפים החדשים, ורופא העיניים אמר שחשוב להרכיב אותם בפתה, כדי שאוכל להעתיק מהר יותר מהלוח. אמא הבינה והציעה לי רק לקחת אותם ולשמר אותם בתיק. "אולי תרצי להראות אותם רק לחברות," אמרה אמא. הסכמתי, והלכתי לבית הספר. כשהשעור הראשון התחיל, נכנסה המורה חנה לפתה, וכל הבנות קראו בבת-אחת: "תתחדשי!" המורה חנה חיכה אלינו באהבה ואמרה: "תודה חביבות, בזכות המשקפים החדשים שלי אוכל לראות טוב יותר כיצד אתן פותבות במחברות." ואני חשבת בלבי, איך קרה שגם המורה חנה הביאה את המשקפים החדשים בדיוק היום. בשקט בשקט הוצאתי את המשקפים החדשים שלי, והרכבתי אותם. הצצתי אל הלוח, ופתאום ראיתי את כל האותיות גדולות וברורות. התרגשתי כל-כך, עד שמיד העתקתי את כל המשימות מהלוח. כשסימתי לכתב, הרמתי את הראש בהתרגשות, המורה הביטה אלי ואמרה: "תתחדשי!" כל התלמידות הביטו אלי ומחאו לי כפים. חזרתי הביתה, וספרתי לאמא שהיה לי יום זריז ומפתיע. ואמא, כמובן, הבינה ואמרה: "כתבת בזריזות, והפתעת מהחברות." שוב צדקה אמא!